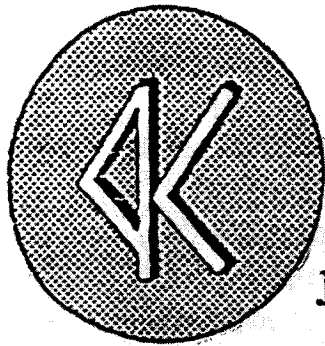

Kääriäisten sukuseura ry:n julkaisu SUKUSYTYKKEITÄ

JULKAISU NO 32

3.7.2018

ISSN-3734

Toimituskunta: Reino Eriksson Ritva Lappalainen

Risto Kääriäinen

Oi kallis Suomenmaa

Muistattehan menneisyydestä seuraavaa?

Suorastaan nyt uskomatonta.

Kuinka ihmeessä me, jotka synnyimme ilman äitiysvoimistelua,
neuvolaa ja äitiysrahaa,

Kuinka ihmeessä me,

jotka kasvoimme ilman lapsilisää,

päiväkotia ja leikkikoulua,

ilman vaippoja, muovia ja teippiä.

Kuinka ihmeessä saatoimme oppia konttaamaan ja kävelemään,
näin kauas – ja kauan?

Kuinka ihmeessä osasimme leikkiä

kävyillä, tikuilla ja sileillä kivillä

tietämättä mitään virikkeitä antavasta leikkiympäristöstä,

terapiasta ja paneelikeskusteluista,

aiheena "Lapsi ja Kulttuuri".

Me, jotka paikatuin polvin.

ja puupohjaisissa paperikengissämme

seisoimme silakka- ja perunajonossa sotavuosina.

Me, jotka istuimme rapistuineissa luokahuoneissa

kaiken homepölyn sekä saasteitten keskellä.

Kirjoitimme vihkoihimme

ja luimme läksyjämme omista kirjoistamme,

perityistä, taikka vanhoina ostetuista,

vailla ilmaista aamiaista ja koulukyytiä,

vailla uuden Mersun kyytiä,

vailla bussin koulukyytejä,

onnellisen tietämättöminä koulukypsyystesteistä,

kukista ja mehiläisistä ja opiskelulisistä.

Meillä ei ollut aavistustakaan

kuraattoreista, koulupsykologeista,

nuoristotiloista, eikä kunnallisista lautakunnista.

Meillä ei ollut vapaa-ajanongelmia.

Kuinka ihmeessä olemme selvinneet hengissä

ja päässeet tähänkin asti?

Ja kuinka on mahdollista, että meillä on, niin hauskaa?

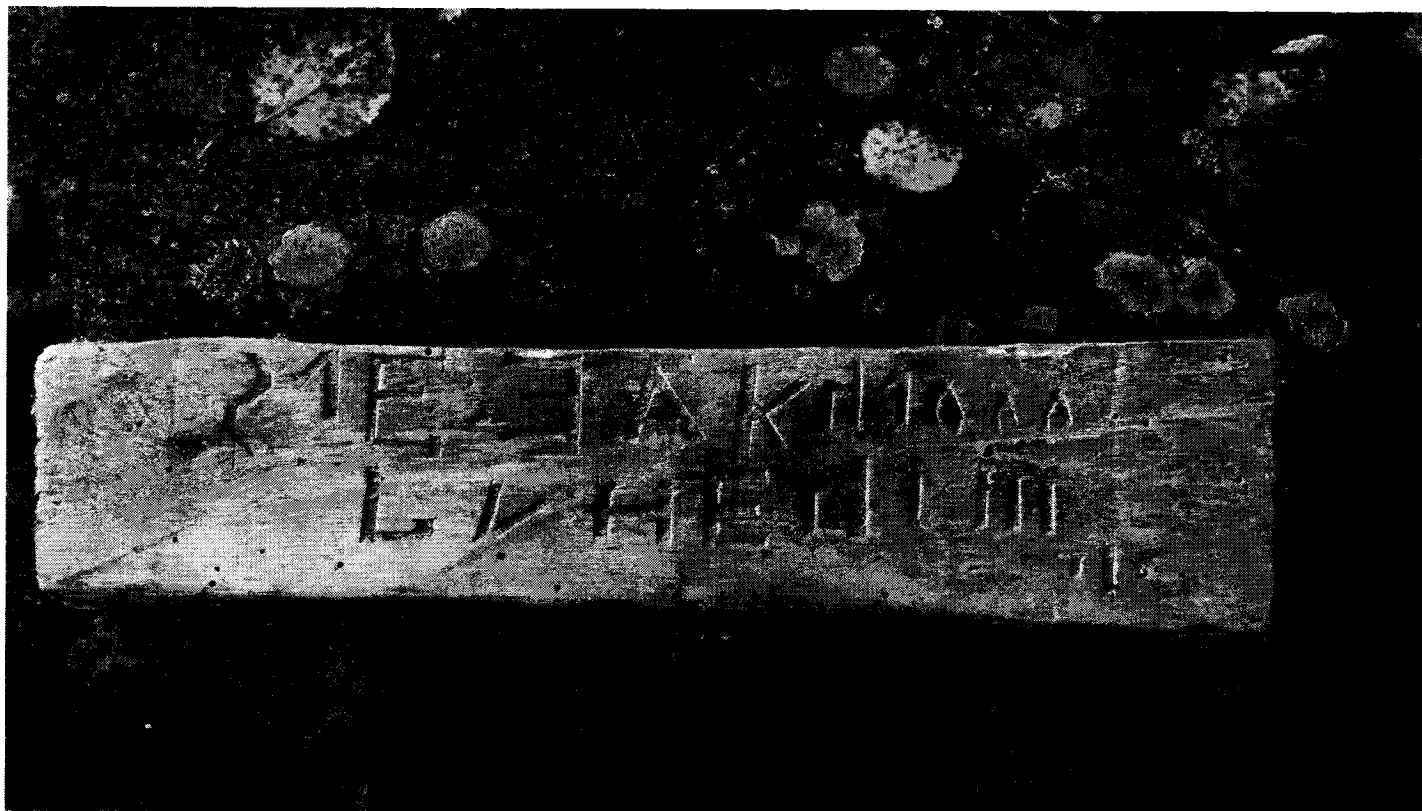
Se on suorastaan uskomatonta.

Olemmehan saaneet kalliisti kärsiä kaiken

kodin-, koulun-, uskonnon- sekä

ISÄNMAAMME PUOLESTA KAIKKEMME ANTAEN.

Oheisen kirjoituksen
puheenjohtajamme
Risto Kääriäinen lösi
äitinsä jäämistöstä ja
luki sukujuhlan
avauksessa viime
kesänä 2017 lisälmen
Raatihuoneella.

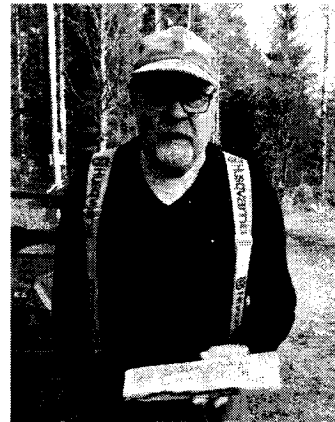

PUUMERKKIEN SALAISUUS

Iisalmessa, Kirmanjärven eteläisessä päässä, järven itäpuolella, on Kumpulaisten suvun kauan asuttama Juntinniemen talo. Nykyään se on Laajalahtien omistuksessa. Tilan perukoille, Kelkkalaan, oli joskus, ehkä 1800-luvun alussa, rakennettu hirsinen karjamaja. Sotien jälkeen Olavi Kääriäinen osti rakennuksen. Maksuksi sovittiin, että Kääriäinen hakkaa 40 kuutiometriä halkoja. Kovana työmiehenä tunnettu mies teki urakan niin nopeasti, että myyjä, Gunnar eli Kunnari Kumpulainen, arveli, mökin menneen liian halvalla. Kääriäinen kunnosti karjamajan, kooltaan 4 x 5 metriä, perheensä asunnoksi.

Kului aikaa. 2000-luvun alussa Taipaleen kylällä asuva Olavi Kääriäisen Pertti-poika teki lapsuutensa kotimökillä remonttia ja löysi arvoituksellisen viestin räystään alla olleesta, laudoituksen suojaamasta hirrestä. Hirteen oli, ilmeisesti karjamajan rakennusvaiheessa, kaiverrettu sarja kirjaimia ja muitakin merkkejä, kirjaimista joku väärinpäinkin. Pertti esitteli minulle monessa mielessä merkillistä puukapulaa, jonka oli irrotellut vanhan karjamajan hirrestä. Otin kapulasta kuvia ja kyselin selitystä kirjoitukselle useilta mielestäni asiantuntijoilta. En saanut vastausta.

Päätimme saattaa arvoituksellisen tekstin Sukusytykkeitä-lehden kautta Kääriäis-suvun jäsenten tutkailtavaksi tietoisina siitä, että Kääriäisistä löytyy jos jonkin alan tieteilijöitä ja muita eksperttejä. Ohessa kuvat puukirjoituksesta ja Pertti Kääriäisestä halonhakkuun tauolta.

Joitakin ehdotuksia arvoituksen ratkaisuksi minunkin mielessäni on pyörinyt, mutta enpä niillä muiden mieltä minnekään johdattele. Pertti Kääriäinen on kuullut Juntinniemen Kunnarin kertoneen, että isonvihan aikana Kelkkalan maastoon, jossa on kallioluolia ja louhia, on kätkeytyä raha-aarre, ploomu. Kääriäinen aprikoi, voisiko outo hirsikirjoitus olla koodi, salainen ohje ploomujen löytämiseen. Annetaan ajatusten lentää.

Reino Eriksson

MIKKELIN ALUEEN KÄÄRIÄISTEN ASUINALUEESTA

Löytyisiköhän keneltäkään valokuvia Mikkelin alueen Kääriälästä ja muistakin Kääriäisten asuinpaikoista. SUKUSYTYKKEESSÄ n:o 30 Seppo Kääriäinen kirjoittaa asukkaista tuolla alueella, mutta kaipailisin karttaa johon olisi merkitty noita taloja ja kuvia henkilöistä. Tällaisia tietoja on minulta kyselty. Voisimme laittaa tänne kaariainen.fi sivustolle. Sukua etsimässä-ihmisiä on koko ajan liikkeellä

Uusimmassa PELLERVO-lehdessä 6-7.2018 on monen sivun juttu Pekka Kääriäisen isästä valokuvaaja Keijo Kääriäisestä, joka on kuvannut 800 tuhatta ilma-valokuvaa suomalaisista maataloista. Keijo Kääriäinen syntyi Helsingissä 1923. Hänen isänsä työskenteli salkkutehtailijana Kouvolassa perheen muutettua sinne. SUKUSYTYKKEESSÄ 21 on hänestä muistokirjoitus

LOHKONIEMESSÄ MARRASKUUSSA 2017

Marraskuisena iltapäivänä vieraili sukuseuran johtokunta Kauppilamäen Lohkoniemessä, mansikkatilalla jota isännöi puheenjohtajamme Risto Kääriäinen. Tarjolla oli paikallista hirvirokkaa, joka maistuikin vieraille.

Paikalla oli myös sukuseuramme vanhimmaksiksi valittu Kalle Kääriäinen, 95 vuotias Harjulan isäntä, ihan tuosta Lohkoniemen naapurista ja Riston setä. Pitkän elämäntyön tehneenä maatala- ja metsätöissä sekä rautateillä hän asuu edelleen kotitalallaan ja hoitaa itse päivittäiset asiansa aina pirtin lämmitystä myöten.

Pilke silmäkulmassa jutusteleva isäntä kipsahtaa ketterästi rokkapöytään ja kysyy vielä varmuuden varaksi, että eihän vaan olla sipulia laitettu. No eipä tietenkään, kun asia tiedetään. Kumma juttu, miten lie suvussa tuotakin ajattelen. Pari velipoikaani eivät myöskään sipulista välitä, mutta miten se voi vaikuttaa, sillä sukuhaaramme ovat eriytyneet jo aikoja aikoja sitten, Tänään Kalle on kunniavieraana ja hänelle luovutetaan suvun viiri, onhan hänen tilansakin yksi vanhoista sukutiloista. Ryhdikkäänä ja hoikkana miehenä seisoo Kalle puheenjohtajamme vierellä puhetta kuunnellen ja kiittää.

Poislähtiessämme ajattelen – kylläpä on lämmin halaus melkein satavuotiaalla Kallella. Mukava muisteloilta Lohkoniemessä, kiitos Risto.

Muistiin kirjoitteli Ritva Lappalainen

LAHNANPÄÄKEITTOA TUOMEN KUKKIESSA

Tiedätekö, mitä yhteistä savolaisuuden ja kalastusinnostuksen lisäksi oli presidentti Urho Kekkosella ja Kirman kuuluisimmalla kalastajalla Olli Kääriäisellä eli Lampelan Ollilla? Herkkuruokana lahnanpääkeitto!

Lapsuuteni ja nuoruuteni tuttuja näkyjä oli Juurikasta Lampelaa kohti polkupyörällä ajeleva Olli, pyörän tavaratelineellä viholaisäkillinen kaloja, useimmiten varmaan juuri lahnoja. Olli tunnettiin niin ovelana lahnan pyytäjänä, että hän rannalta katsoen näki, missä lahnat möyryisivät ja hiljaa meloskellen viritti verkkonsa parhaalle apajalle. Niinpä Lampelan ruokapöydässä oli tuttuakin tutumpi herkku suolattu lahna ja etenkin Ollin herkkuna lahnanpääkeitto.

Minä en lahnanpääkeittoa syömään oppinut, vaikka monesti istuinkin talon ruokapöydässä ollessani väkivelkaisin kuittaamassa hevoslainaa tai muuten apupoikana, esimerkiksi polkemassa ruumenia ladossa puintipäivänä. Oli muuten pölyistä hommaa. Mutta pölyisen päivän päätteeksi maistui kyllä hyvin vastaleivottu rieska, palvinliha – ja se suolalahnakin.

Lampelan Ollilla oli maanviljelyksen ja kalastuksen lisäksi muutakin ammattiosaamista: hän oli tunnettu lahtari (sanan savolaisessa merkityksessä) ja kävi aina tarvittaessa teurastamassa naapurin elukan. Monet kerrat olin verta vispaamassa Ollin päästettyä kirveen hamaralyönnillä tainnuttamastaan elukasta veren eli kuten hän sanoi lepän astiaan. Lepän vispaukseen oli lahtarimestarin ohjeen mukaan käytettävä lepästä vuoltua keppiä.

Lampelan Olli oli lapsuuteni ja nuoruuteni tunnetuin kalastaja. Ainakin tuolloin Kirman tärkein kala oli lahna. Suurimmat lahnat olivat kolmen kilon paikkeilla. Eikä pieniä viitsinyt ottaakaan, vaikka niitäkin vahingossa pyydyksiin meni. Muutamalla katiskallakin sai kutuaikaan useita saavillisia kylmyniskoja. Omakohtaistakin kokemusta on.

Kansanperinteen mukaan lahna kutee, kun tuomi kukkii. Mistä sitten vedenelävä tiennee tuomen kukkivan? Jospa vaikka haistaa. Ja lieneehän tuomi tuoksuineen innostanut muitakin kuin lahnoja lemmenleikkiin.

Minulle kuitenkin tuomien kukkiessa tulee aina mieleen Lampelan Olli polkupyörineen, tarakalla täysi säkillinen koostaan kuuluja Kirman lahnoja.

Reino Eriksson

IKKUNASTA

Maallisin silmin, näin on kerrottu,
me näemme hämärästi, arvoituksen tavoin,
ja vasta sammuttua silmiemme
on kaikki kuvat kirkkaat, katse avoin,
ja vertausten takaa Totuus itse hohtaa.

Kai joskus kuitenkin jo täällä maailmassa
voi nähdä ikuisuuden häivähdyksen,
lennossa joutsenen tai päiväperhon,
silmissä rakkaimman, kun avaa verhon
ja aamun arat ensisäteet kohtaa.

Ja onhan elämänkin syli joskus hellä,
kun suvisateet kattoon pisaroivat,
ja laululinnut lehvistössä soivat,
ja äidin lailla luonto hoivaa lastaan,
väsyneen avosylin ottaa vastaan,
leikeissään kaatuilleen ja haavoittuneen.

Ja sydänkesän jälkeen ensi tähti
on merkki kaiken suuren toistuvuuden.
Kun muuttolinnut hätäisimmät lähti,
kulottuu nurmi, kasvu kevään uuden
kätkeytyy multa, silmuin unikehtoon.
On vuoro tyynen elonkorjuuehtoon,
elämä unelmoitu haihtuu uneen.

Taivaalle, Maalle, Auringolle kiitos!
On suurta olla suurimmassa pieni.
Jos usein upottaa ja uuvuttaakin tieni,
se kuitenkin on taival Linnunrataa.

Reino Eriksson

Toivo Kääriäisen muistolle

Isä syntyi Iisalmen maalaiskunnassa 3.12.1938 Veikko ja Anna Kääriäisen esikoisena. Hän nukkui pois 5.3.2018. Isä oli vaatimaton, ystävällinen, auttavainen, rauhallinen ja lapsirakas. Isä oli hyvin pidetty työkaveri, naapuri ja ystävä. Häneen saattoi aina luottaa.

Isä viihtyi kotona ja hän piti hyvää huolta kodista ja perheestä. Hän tykkäsi hoitaa puutarhaa ja käydä kesäisin järvellä. Hän oli taitava käsistään ja vapaa-ajallaan hän harrasti kätten töitä. Hän valmistikin osan kodin huonekaluista itse. Aikoinaan hän rakensi oman kodin Kirkonsalmelle Iisalmeen Veikko-isänsä kanssa. Toivo-isä teki kaiken huolella ja perusteellisesti. Työnjälki oli aina tarkkaa.

Suku ja sukuseuran toiminta oli isälle tärkeää. Hän toimi 17 vuotta Kääriäisten sukuseuran puheenjohtajana.

Me lapset, lapsenlapset ja lapsenlapsenlapset jäimme syvästi kaipaamaan isää ja ukkia.

Päivi, Heli ja Sanna

OSANOTTOMME KAIKKIEN POISNUKKUNEIDEN
SUKUMME JÄSENIEN OMAISILLE.

ONNITTELUMME KAIKILLE SUKUMME JÄSENILLE,
JOTKA OVAT VIETTÄNEET MERKKIPÄIVIÄÄN!

ONNITTELUMME MYÖS KAIKILLE UUSILLE
SUKUUMME SYNTYNEILLE JA SUKUUMME PUOLISOINA
TULLEILLE!

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA R.Y

MUSEOITAVAA

Tarkastellessani omia kalastusvehkeitämme niin totesin itsekseni, että kyllähän näistä osa on jo museoitavaa. Koivusta vuoltu ongenvapa on väknyrällään ja harmaantuneena ihan selvästi aikoinaan lapsen mitoilla tehty ja lyhyellä siimalla varustettu, käsin solmittu uraan joka on vuoltu vavan päähän. Kohona pullon korkki. Montakohan kalaa sillä lienee ongittu.

Laatikkoon järjesteltyinä löytyy eri korkuisia verkkoja omissa puikkareissaan. On 30:stä, 35:stä, 40:stä, 45:stä ja nyt on silmäkoko jo oltava 50. Seassa jokunen lahnaverkkokin. Totesinpahan vaan, että maailma muuttuu. Tarvitseekohan noita enää kukaan? Kauankohan ne säilyvät?

Kalastajat lähitienoon vesiltä ovat jo kaikonneet. Kukapa nyt enää viitsisi sormiaan palelluttaa muutaman kalan takia kun marketin tiskiltä löytyy jopa ulkolaistakin kalaa. Tuoreen kotimaisen kalan syömään oppineena en hevin ole kaikkia verkkojani ja katiskoitani museoimassa enkä kyllä vielä itseänikään. Päätin vielä jättää kalastusvehkeet hyllylleni. Eihän sitä tiedä mihinkä tämä maailma menee. Jonkun risaisimman laitoin poistoon. Katiskat on järvessä, ei niihin kalat tuolla liiterin seinällä mene.

Sen suu napsaa jonka jalka kapsaa! Kalastellaan.
Kirjoitti Ritva Lappalainen

**WWW.KAARIAINEN.FI SIVULLA VOITTE SEURATATOIMINTAAMME.
SIELLÄ ON KAIKKI SUKUSYTYKKEET LUETTAVISSA AINA SEURAMME
PERUSTAMISESTA SAAKKA. TOIVOMME, ETTÄ SINNE VOISITTE KIRJOITTA
OMIA SUKUNNE TAPAHTUMIA JA SIELLÄ VOITTE HAKEA SUKUUNNE LIITTYVÄÄ
TIETOA. ON MUKAVAA KUULUA SUKUUN JA SAADA TIETOA JUURISTAAN.
KETÄ ME OLEMME.**

OHEISELLE TILILLE VOITTE MAKSAA JÄSENMAKSUN VUODELLE 2018

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI84 5068 0640 1106 05	BIC OKOYFIHH
Saaja Mottagare	Kääriäisten sukuseura RY	Viesti
Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Allekirjoitus Underskrift		Nimi: Osoite: Synt. aika: Sähköposti:
Tilitä nro Från konto nr		Viitenro Ref.nr
		Eräpäivä Förf.dag
		Euro 20 €